

LBRIS

We know
books

ACOLO UNDE SÂNGELE ÎNGHEAȚĂ

GILES KRISTIAN

Traducere:
Timea Kovacs

NICULESCU fiction

1

Erik și-a ridicat ochii la oglinda retrovizoare. Sofia ținea un deget lipit de geam, trasând mișcarea de staccato a unui fulg de zăpadă topindu-se și călătorind pe sticlă.

Chiar și atunci când s-a uitat iar la drum, știa că Sofia îi simțise privirea, așa că s-a uitat din nou în oglindă și de data aceasta ochii lor s-au întâlnit. Doar pentru o secundă, apoi ea și-a întors fața înapoi spre geam, fixându-și privirea pe o veche fermă din lemn roșu și dependințele lăsate în urmă într-o ceață înzăpezită.

Fusese un joc odinioară, cu sora Sofiei. Îi arunca o privire lui Emilie, dar ea își întorcea ochii imediat. Oare și Sofia își amintea acum, în timp ce privea pinii grei de zăpadă și troienele înnegrite vuind? El știa că da.

Navigația spunea că vor ajunge în șaisprezece minute. Aveau să umple portbagajul cu provizii și să se îndrepte spre cabană. Elise era hotărâtă să se așeze la masă și să mănânce împreună înainte de culcare. Haine confortabile. Lumânări. El aprinde focul. Puțină muzică. O cină plăcută în familie. Prima noapte în munți. Începutul a ceva nou.

Drumul din Tromsø fusese destul de ușor. Două ore și jumătate, inclusiv o oprire pentru toaletă și gustare și traversarea

de treizeci de minute cu feribotul Ullsfjord de la Breivikeidet la Svensby.

Ningea intermitent de trei zile, iar plugurile modelau canioane de zăpadă curată de-a lungul drumurilor în timp ce oamenii dormeau. El rămăsese treaz ascultându-le, salutând întreruperea liniștii de moarte a nopții. Acum, singura zăpadă de pe drumuri era stârnită de vânt pe asfaltul negru în vârtejuri fantomatice înaintea farurilor.

Ideea de a veni în Alpii Lyngen era pentru a scăpa de ultimele zece luni. Nu pentru a uita – cine ar putea uita? – ci pentru a simți altceva. Pentru a respira din nou. Și ei aveau nevoie de asta. Așa îi spusese Elise de nenumărate ori și fără îndoială că avea dreptate. De obicei avea dreptate.

Angajatorul ei, Prietenii Pământului Norvegia, nici că putea fi mai înțelegător. O primiseră pe Elise înapoi la muncă și au orchestrat această mutare temporară, pentru a o ajuta să se întoarcă mai ușor la serviciu. Și nu cumva Erik însuși sugerase să închirieze o cabană departe de tot și de toți? Aer curat. Excursii de schi. Aurorele boreale.

De mai multe ori văzuse ochii lui Elise ridicându-se spre oglindă. O văzuse uitându-se la locul gol de lângă Sofia pe bancheta din spate.

— Cred că se întâmplă ceva astăzi, spune Elise, pătrunzând în gândurile lui.

Intrau în oraș deja.

— Nu m-am gândit niciodată că va fi atât de aglomerat, spune el, aplecându-se în față pe volan, căutând un loc de parcare.

— Demonstrația. Elise se uită cu atenție la o mulțime de oameni la o sută de metri în față, adunați înaintea unei scene

improvizate în piața orașelului. Karine mi-a spus despre ea, dar am uitat că este astăzi.

— Cine este Karine?, întreabă el.

— Karine Helgeland, răspunde Elise. Mi-a spus că ar trebui să vin la protest, dacă ajungem la timp.

El știa că Elise discutase online cu această susținătoare locală sami și că fusese ținută la curent cu privire la compania minieră care cumpăraseră teren și o veche mină de cupru de pe aici.

— Totuși, ai câteva zile libere înainte de a începe munca, nu-i așa?, întreabă el după ce parchează.

Tonul lui sunase mai conflictual decât intenționa.

Elise se întoarce spre el, încruntată.

— Ți-am spus că vom avea o săptămână de vacanță înainte de a începe.

El aruncă o privire la oglinda retrovizoare. Sofia se holba pe fereastră. Trebuia să coboare. Mașina era plină de tensiune. În cea mai mare parte era a lui.

— Pot să fac niște cercetări serile, spune Elise. Poate să vorbesc cu câțiva oameni. Dar noi vom avea zilele la dispoziție.

El nu a spus nimic, apoi s-a răsucit să îi trimită Sofiei un zâmbet, care se simțea străin pe fața lui.

— Hai să luăm niște provizii. Niște ciocolată?

Zâmbetul Sofiei a fost răspunsul ei, în timp ce își scotea căciula de lână din mormanul de bagaje.

— Rămâi aproape, îi spune Sofiei, în timp ce își croiește drum prin mulțime, cu brațele înfășurate în jurul sacoșei de cumpărături.

— O văd, tati, spune Sofia, arătând cu degetul.

— Ține pasul, Sofia, spune el, împingându-se spre partea din față a mulțimii. Un grup de bărbați și femei stăteau în picioare ținând pancarte: SPUNE NU LA NOVOTROITSK NICKEL și CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN ARCTICA, NU RĂMÂNE ÎN ARCTICA. O pancartă i-a atras atenția lui Erik în mod special. Pe aceasta era o fotografie a unui păstor sami și a unui ren sub cuvintele NOI UNDE VOM PLECA ACUM?

Protestatarii, unii îmbrăcați în albastru și roșu aprins al rochiei tradiționale sami, s-au înghesuit în jurul unei femei, care stătea în fața unui microfon și se adresa mulțimii. Cuvintele ei erau clare, chiar și prin țiuitul și scârțâitul sistemului de sonorizare ieftin. Novotroitsk Nickel va redeschide vechea mină de cupru, spunea ea, și va distruge și mai mult din vechiul teren de pășunat al renilor. Lăcomia acestei corporații e încă „un atac asupra mediului arctic fragil”.

Elise era chiar în mijlocul acestei acțiuni. Aceasta nu era cea mai mare dintre bătăliile pe care ea și Prietenii Pământului le duceau în numele lumii naturale și al nenumăratelor sale specii. Dar mai bine că Elise era aici decât la opt sute de kilometri depărtare, protestând împotriva transportului de combustibil nuclear folosit, din Golful Finlandei până în Siberia, cum a fost cazul la ultima ei slujbă. Mai bine ca ei să fie împreună.

— Acolo, tati! Sofia arată din nou cu degetul în timp ce se strecoară printre niște adolescenți și îl ajunge din urmă.

— O văd, mămică, spune el.

— Tati!, spune Sofia, încercând să pară mai supărată decât era, pe faptul că o alinta. *Mamă mică*. Bănuia că ei îi plăcea din când în când.

Elise stătea într-o parte a scenei, uitându-se la o femeie care cobora înspre ea treptele șubrede metalice, zâmbind și făcându-i cu mâna lui Elise, ca și cum ar fi fost prietene vechi.

Erik continuă să înainteze, apoi se oprește brusc. Un bărbat îi taie calea grăbit astfel încât o parte dintre cumpărături se vârsă pe zăpada murdară, între cizmele din mulțime.

S-a scuturat de privirea bărbatului, și-a strâns sacoșa și s-a aplecat să ridice un pachet de carne tocată.

— Uită-te pe unde mergi, spune bărbatul, privindu-l de sus în jos.

Pe bune? se gândește Erik. A pus sacoșa jos pe gheață și s-a ridicat în picioare pentru a-l înfrunța pe bărbat.

— Tu ai intrat în mine, spune el, pe un ton calm și serios.

— Tati, spune Sofia.

— Nu ai văzut din cauza pungii de cumpărături, spune bărbatul.

Rus, dacă ar fi să ghicim. Tânăr și zvelt. Blond cu ochi albaștri. Un chip neliniștit, care vrea să dovedească ceva. Genul de față pe care orice tată ar trebui probabil să se prefacă că nu a văzut-o.

Prea târziu pentru asta. Erik își menținea privirea dreaptă. Știa că e provocat. Știa, de asemenea, că ar fi o greșeală să se întoarcă cu spatele la acest om.

— Tati, spune din nou Sofia.

Cu frică în glas.

Erik a clătinat din cap și s-a aplecat din nou.

— Ajută-mă, mămică, spune el, iar Sofia s-a aplecat, a adunat câteva cutii de conserve și le-a pus în sacoșă.

— Permiteți-mi, spune o voce. Un alt bărbat din mulțime s-a ghemuit lângă ei și a luat o doză de bere, care se desprinsese din pachet. A măturat apa murdară de pe doză, iar Erik a văzut

un tatuaj pe dosul mâinii sale. Fața unui lup răcnind sub o parașută. Aripă, sau poate foc, de o parte și de alta.

— Eu prefer Ringnes, continuă el. Același accent ca și al celui alt bărbat. O bere din Oslo, dar deținută de danezi. Așa cum era Norvegia pe vremuri.

I-a înmănat lui Erik doza. Erik a pus-o înapoi în sacoșă, împreună cu celelalte obiecte, iar cei doi s-au ridicat în picioare.

Erik a dat din cap în semn de mulțumire.

Bărbatul a zâmbit. În timp ce se ridica, Erik a observat o cicatrice palidă, trecându-i prin buze și ajungând la bărbie. Era înalt. Aproape doi metri. Față slabă. Spre deosebire de ochii fixați și fermi ai celui alt bărbat, aceștia erau detașați și debusolați.

— Îmi cer scuze, spune bărbatul înalt, gesticulând spre tovarășul său cu părul alb, care părea nervos că a fost ignorat fără drept de apel. Fratele meu este... neîndemânatic. Iar manierele lui ar avea nevoie de îmbunătățiri.

Erik a privit către bărbat, acesta a ridicat din umeri sub haină, și-a suflat aer cald în mâinile ocupate și a plecat capul într-un fel de scuze nesincere. Erik a dat iar din cap către bărbatul înalt, și-a înfășurat brațul stâng în jurul sacoșei de cumpărături și a întins cealaltă mână către Sofia, care a prins-o strâns.

Difuzoarele de pe scenă au scos un sunet ascuțit.

— Trebuie să protejăm ceea ce este al nostru, spune protestatarul sami. Să nu facem nimic ar fi o trădare a strămoșilor noștri, a copiilor noștri.

— Hai să o găsim pe mama, spune el, strângând mâna Sofiei și împreună au continuat prin mulțime până când au ajuns la soția lui, care stătea cu cealaltă femeie.

— Erik, ea este Karine, spune Elise, zâmbindu-i prietei ei.

— Încântat să te cunosc, Karine, spune el, dându-i drumul Sofiei pentru a-i strânge mâna lui Karine, apoi înfășurându-și brațul în jurul cumpărăturilor.

— Iar ea trebuie să fie Sofia. Karine face un pas înapoi pentru a o analiza pe Sofia, care a salutat-o timid. Am auzit totul despre tine, spune femeia mai în vârstă, dând din cap în semn de aprobare.

— Karine m-a ajutat să mă pregătesc pentru investigarea în cazul Novotroitsk Nickel, îi spune Elise lui Erik. Apoi aruncă o privire la Karine. Nu știi ce m-aș fi făcut fără ea.

El a bănuț că o ajutase pe Elise și cu alte lucruri. De obicei, era vorba de vin sau de un gin tonic tare în cadrul acestor apeluri târzii pe Skype. Și acum aproximativ o săptămână, când s-a dus în birou pentru a-i duce lui Elise ceașca ei obișnuită de ceai verde, și-a dat seama că plângea. El nu îi spusese nimic. Dacă Elise se putea deschide în fața lui Karine Helgeland, ei bine, era un lucru bun, nu-i așa?

— Ce de lume, îi spune Erik lui Karine, dând din cap spre mulțimea de oameni din jurul lor.

— Facem tot ce putem, spune ea.

Părea să aibă înspre șaizeci de ani și chiar dacă o viață în aer liber îi afectase fața, dându-i un aer sever, ochii ei încă mai aveau un aer tineresc.

— Nu-i așa că este frumos *kofte*-ul doamnei Helgeland, Sofia?

Elise a arătat spre rochia tradițională din fetru a lui Karine, cu panglicile ei de culori contrastante, broderia de staniu și boneta de lână roșie.

Sofia a dat din cap.

Karine i-a zâmbit.

— De obicei, o port doar la Ziua Națională Sami...

— Pe șase februarie, o întrerupe Sofia.

Karine i-a aruncat lui Elise o privire impresionată, apoi și-a întors ochii sclipitori la Sofia.

— Dar astăzi este o zi în care trebuie să fim mândri de moștenirea noastră și să vorbim în numele pământului, care nu poate vorbi pentru el însuși, spune ea. Apoi, pentru a ușura tonul, și-a dat jos căciula și s-a aplecat spre Sofia. Deși, sinceră sa fiu, boneta asta îți provoacă mâncărime. Și-a frecat părul șaten scurt cu degetele groase, apoi s-a îndreptat și și-a pus o mână pe umărul lui Elise. Suntem atât de recunoscători că o avem pe Elise aici, spune ea, ridicându-și vocea deasupra difuzoarelor aflate la un metru. Împreună trebuie să ne asigurăm că pământul este protejat.

— Dar tocmai ați ajuns după o călătorie lungă, continuă Karine. Vă veți instalați acolo sus, adaugă ea, uitându-se la muntele acoperit de zăpadă la vest de oraș. De ce nu veniți la cină sâmbătă seara? Ea și-a întors capul, fixându-și ochii negri pe Erik. Dacă nu aveți deja planuri.

Înainte ca el să poată răspunde, Karine s-a îndepărtat pentru a saluta un bărbat chipeș cu părul argintiu care cobora spre ei. Un zâmbet cald se întindea pe fața lui bătută de soare și de vânt

— Acesta este soțul meu, Lars, spune Karine. Lars, ea este Elise Amdahl și soțul ei, Erik.

Lars i-a făcut semn din cap lui Elise și a strâns ferm mâna lui Erik.

— Și cine este ea?, întreabă Lars, dându-se înapoi și întinzând brațele spre Sofia. O tânără aventurieră care a venit până aici ca să vadă cum trăim noi muntenii?

Sofia a aruncat o privire către mama ei pentru confirmare.

— Eu sunt Sofia, spune ea, uitându-se înapoi la Lars Helgeland.

Acesta și-a plecat capul.

— Câți ani ai, cincisprezece? Șaisprezece?

— Aproape treisprezece, îi spune ea lui Lars.

— Așa deci! Mă bucur să te cunosc, Sofia.

Karine și Elise împărtășesc un zâmbet.

— Familia Amdahl vine la cină sâmbătă, îi spune Karine lui Lars, care ridică din sprâncene, la fel de surprins ca și Erik de cât de repede se întâmplase acest lucru.

— Abia așteptăm, spune Elise, zâbind. Trimite-mi un mesaj cu ora și dacă putem să aducem ceva. Ne vedem sâmbătă.

Erik se întorsese deja, dar a ridicat o mână în semn de rămas-bun. Apoi, l-a zărit pe bărbatul înalt și plin de cicatrici care îl ajutase să ridice cumpărăturile. Privirile lor s-au întâlnit și bărbatul a dat din cap cordial, apoi Erik s-a întors spre Sofia.

— Haide, mămică, spune el.

Sofiei îi plăcea drumul până la cabană, mai ales când păreau drumurile curățate de pluguri și trebuiau să monteze lanțuri de zăpadă. El o lăsa să îl ajute să atașeze pârghiile și clemele. A adăugat o jumătate de oră la călătorie, dar a meritat să îi vadă fața când se întorcea în mașină, suflându-și aer cald în mâini, cu obrazii roșii din cauza frigului.

În timp ce își dădea jos căciula și își freca propriile mâini în aerul cald de la aerul condiționat, Elise i-a zâmbit lui Erik într-un mod în care și-a dat seama că îi lipsea. Și-au continuat drumul șerpuit care urcă în munți, spre Jiekkvárri, la aproape

două mii de metri, cel mai înalt vârf din regiunea Troms. Au trecut de barăci și cabane de iarnă pe jumătate ascunse, construite în urmă cu patruzeci de ani, printre câmpuri dense de zăpadă și molizi înalți. Motorul pe benzină de la Mitsubishi torcea acum, generând energie pentru motoarele electrice. Lanțurile zdrăngăneau pe roți, înfigându-se în zăpada adâncă. Au venit precum niște pelerini din lumea nouă, căutând să își aducă sacrificiul pentru cea veche.

Din când în când treceau pe lângă alte vehicule pe drum – 4x4 ale altor proprietari de cabane, majoritatea cu o cutie de schiuri Thule pe plafon, ca și a lor, sau ocazional un plug galben cu lumini intermitente care arunca troiene de zăpadă de o parte și de alta a drumului. Trei mii de coroane pe an costă ca unul din acesta să îți țină deschisă poteca la cabană.

— Suntem datori cuiva, spune Erik când virează la stânga de pe drum și văd că poteca din față este liberă. În schimb, pe acoperiș zăpada e de un metru. Depășea frontonul sfidând gravitația, ca și cum ar fi fost suspendată în timp prin aceeași magie care a făcut sculpturi de gheață din apa care ar fi trebuit să se scurgă pe pereții stâncilor și care ținea copacii nefiresc de nemișcați sub povara lor albă și groasă.

Aceeași vrajă care îl ținea și pe el.

Era ora două și un sfert când Elise a întors cheia în ușă și a deschis-o. Mirosul de lemn de pin din interior l-a dus pe Erik înapoi la o sută de vacanțe ca băiat și bărbat, prin fiorduri și munți. Au aprins lămpile și lumânările, iar el a aprins un foc în soba pe lemne Jøtul din salon, în timp ce Elise făcea cafea la filtru și Sofia s-a dus în dormitorul ei. El curățase funinginea de pe geamul sobei înainte de a face focul, iar acum se apleca în față privind flăcările. Frigul stă în pereți, obișnuia să spună bunica lui. Abia acum știa cu adevărat ce voia să spună.

Curând, focul a început să crească încet, limbi de flăcări mângâind sticla, iar soba de fier a început să șuiere în timp ce metalul se dilata odată cu căldura. Era un ritual, această trezire a cabanei. Spunându-i locului, *vom ajunge să ne cunoaștem, dar deocamdată, să știi că ești al nostru și noi suntem al tău.*

A simțit un calm care îl ocolise în ultimele zece luni. Dar, de îndată ce a recunoscut această schimbare binevenită, amintirea țipătului i-a revenit în minte. S-a aruncat în față mult, mult prea târziu. Și-a scuturat capul cu putere pentru a alunga viziunea, a înghițit acidul care se ridicase și îi ardea gâtul, s-a ridicat de pe scaun și a ieșit să aducă mai multe lemne pentru foc.

Dimineața, după patru cești de cafea, pentru a compensa o altă noapte de somn fragmentat și bântuit, a scos două lăpeți de zăpadă din șopron. El și Elise s-au apucat de treabă pentru a curăța o potecă de la mașină până la ușa cabanei, unde plugul nu ajunsese.

Sofia a ajutat pentru o vreme, golind cenușa din sobă, umplând coșul cu lemne din grămada de sub streășină, pe care cineva o refăcuse la sfârșitul iernii trecute, și ducând schiurile și rachetele de zăpadă din cutia de pe plafonul mașinii pe verandă. Le-a aranjat cu grijă, un set între fiecare cuier de pe peretele verandei. După aceea, a dispărut înăuntru în timp ce el căra o scară de la șopron de-a lungul potecii pe care Elise era încă ocupată să o curețe. Se hotărâse să dea cel puțin jumătate din zăpada de pe acoperiș înainte de prânz.

— Te rog să nu cazi, strigă Elise când ajunge în vârful scării.

Avertismentul ei inutil l-a izbit ca o lovitură în piept. Pentru o clipă s-a ținut strâns de scară, nevrând să se uite în jos la Elise.

S-a tras în sus pe acoperiș, apoi a făcut doi pași timizi pentru a recupera lopata pe care o aruncase deja acolo sus. O auzea pe Elise tăind zăpada cu lopata în timp ce își reluase propria activitate și încerca doar să ghicească unde se termina acoperișul și unde începea streășina, când a captat mișcare cu colțul ochiului și și-a ridicat privirea. Îmbrăcată în echipamentul ei Helly Hansen și în rachete de zăpadă, ca și cum ar fi fost gata să se alăture uneia dintre expedițiile polare ale lui Amundsen, Sofia pornea la drum în sus pe versant spre pădurea de pini din spatele cabanei.

— Unde te duci? strigă Erik în jos spre ea.

Sofia s-a oprit brusc. A stat cu spatele la el pentru o clipă, ca și cum ar fi știut că va fi provocată. Apoi s-a întors.

— Doar explorez, strigă ea, ridicând o mână înmănușată în care Erik știa că se afla briceagul pe care și-l dorise cu disperare de Crăciun. Un Victorinox Huntsman cu cincisprezece funcții, a fost singurul lucru pe care îl ceruse, dar Erik se tensiona de fiecare dată când o vedea deschizând și închizând lamele ascuțite și accesoriile.

— Nu, Sofia, vreau să rămâi aici, spune el, făcând un gest cu lopata.

— Dar, tati, vreau doar să mă uit în jur, îi răspunde ea.

— Și eu îți spun că vreau să rămâi aici, unde putem să te vedem, strigă el.

— Pentru că nu vrei să mor și eu, spune ea. Și Elise a auzit. S-au privit unul pe celălalt, făcând o înțelegere tacită de a nu reacționa.

— Și dacă promite să nu meargă departe?, spune Elise, uitându-se la cer și apoi la ceasul ei. A presupus că era în jur de ora prânzului. Va mai fi lumină încă două ore, spune Elise. Ar fi păcat să nu poată profita la maximum de ea.

— Nu, spune el, mai energic decât intenționa.

Elise a dat ușor din cap, apoi s-a întors, și-a aruncat lopata pe zăpada de lângă cărarea pe care o curățase și a pornit spre verandă.

— Unde te duci?, întreabă el.

— Cineva trebuie să pregătească prânzul, spune ea, dispărând din vedere.

Fiica lui a urmat-o, cu capul în pământ, cu pumnii strânși. O clipă mai târziu a simțit vibrația ușii trântindu-se sub picioarele lui.

— Rahat, spune el. Era doar prima zi și deja Sofia era supărată iar Elise nervoasă. Cam atât despre excursia confortabilă a familiei la munte. Rahat, spune el din nou, înfigându-și lopata în zăpadă și aruncând o bucată din ea peste marginea acoperișului. *Iar eu mă ascund aici sus, pe al naibii de acoperiș, se gândește el, de parcă asta ar ajuta la ceva.*

Lopata se înfige. Zăpada zboară.

În liniște, mintea îi bate nebunește, ca o pasăre prinsă într-o cameră, care se aruncă spre geam.